

۵۴۶۲۸/۱۰۱۱۶۰
۹۶۸۱۱۵

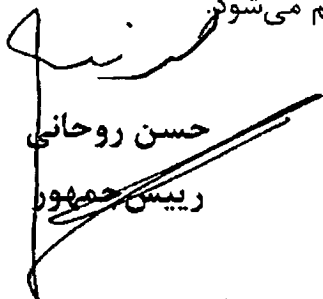

جمهوری اسلامی ایران
رئیس جمهور

بسمه تعالی
"با صلوات بر محمد و آل محمد"

جناب آقای دکتر لاریجانی
رئیس محترم مجلس شورای اسلامی

باسلام، لایحه "الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم" که به پیشنهاد وزارت امور خارجه در جلسه ۱۳۹۶/۸/۷ هیئت وزیران به تصویب رسیده است، برای طی تشریفات قانونی به پیوست تقدیم می‌شود.

حسن روحانی
رئیس جمهور

رونوشت: دفتر رئیس‌جمهور، دفتر معاون اول رئیس‌جمهور، معاونت حقوقی رئیس‌جمهور، معاونت امور مجلس رئیس‌جمهور، شورای نگهبان، وزارت امور خارجه، وزارت اطلاعات، وزارت کشور، وزارت امور اقتصادی و دارایی، وزارت دادگستری، دبیرخانه شورای اطلاع‌رسانی دولت و دفتر هیئت دولت.

دبیرخانه شورای نگهبان	
شماره ثبت:	۹۶۰۲۴/۳۱۹۴
تاریخ ثبت:	۱۳۹۶/۸/۲۰
ساعت ورود:	کد پرونده:

جمهوری اسلامی ایران
رئیس جمهور

بسمه تعالی
"با صلوات بر محمد و آل محمد"

مقدمه توجیهی:

کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم سندی است که برای پیشگیری و مقابله با اشکال و مصادیق مختلف تروریسم بین‌المللی از طریق قطع منابع و پشتوانه‌های مالی سازمان‌ها و گروه‌های تروریستی، با اجماع به تصویب مجمع عمومی سازمان ملل متحد رسیده است. با توجه به تهدیدات فزاینده ناشی از تروریسم و با توجه به اینکه جمهوری اسلامی ایران از آغاز پیروزی انقلاب اسلامی همواره آماج حملات تروریستی گروه‌ها و سازمان‌های ضدانقلاب بوده است و خود از بزرگترین قربانیان این پدیده شوم محسوب می‌شود، همچنین با توجه به اینکه جمهوری اسلامی ایران با الهام از تعالیم عالی‌ه اسلامی و فرهنگ اصیل مدارا محور ایرانی ضمن محکومیت قاطع تروریسم در تمامی اشکال و مظاهر آن حداکثر تلاش خود را برای مقابله با آن انجام داده است و با عنایت به اینکه مقابله با تروریسم، مستلزم همکاری نزدیک کلیه کشورها است و با امعان‌نظر به این حقیقت که همکاری بین‌المللی برای قطع منابع اقتصادی گروه‌ها و سازمان‌های تروریستی، تأثیر قاطعی در خشکاندن ریشه‌های تروریسم خواهد داشت و نظر به اینکه عضویت جمهوری اسلامی ایران در کنوانسیون یادشده ابزار حقوقی مناسبی را برای همکاری بین‌المللی در زمینه ممانعت از تأمین مالی گروه‌های تروریستی از جمله گروه‌های تروریستی معاند جمهوری اسلامی ایران در خارج از کشور فراهم خواهد نمود و با آگاهی از عزم جامعه بین‌المللی با محوریت سازمان ملل متحد برای مقابله جدی با پدیده تروریسم و لزوم مشارکت فعال جمهوری اسلامی ایران در این فرآیند، لایحه زیر برای طی تشریفات قانونی تقدیم می‌گردد:

"لایحه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران
به کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم"

ماده واحده- به دولت جمهوری اسلامی ایران اجازه داده می‌شود به کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم (مصوب ۱۳۷۸/۹/۱۸ برابر با ۹ دسامبر ۱۹۹۹ مجمع عمومی سازمان ملل متحد) مشتمل بر یک مقدمه و بیست و هشت ماده و یک پیوست با اعلام شروط مندرج در تبصره‌ها و اعلامیه تفسیری زیر ملحق شود و اسناد الحاق را نزد امین اسناد تودیع نماید.

جمهوری اسلامی ایران

رئیس جمهور

تبصره ۱- دولت جمهوری اسلامی ایران به موجب جزء (الف) بند (۲) ماده (۲) کنوانسیون، اعلام می‌نماید که مفاد آن دسته از کنوانسیون‌ها و پروتکل‌های مندرج در پیوست کنوانسیون که به عضویت آنها در نیامده است را به عنوان بخشی از پیوست کنوانسیون تلقی نمی‌نماید. این شرط به محض لازم‌الاجرا شدن هر یک از کنوانسیون‌ها و پروتکل‌های مزبور برای دولت جمهوری اسلامی ایران اثر حقوقی خود را در مورد آن کنوانسیون یا پروتکل از دست خواهد داد.

تبصره ۲- دولت مجاز است احراز صلاحیت‌های موضوع بند (۲) ماده (۷) کنوانسیون را به امین اسناد اعلام نماید. در اجرای بند (۳) ماده (۷) کنوانسیون، هرگونه تغییر در صلاحیت‌های یادشده با تأیید قوه قضاییه مورد اقدام قرار خواهد گرفت.

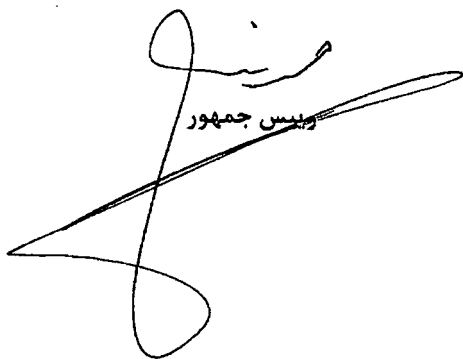
تبصره ۳- حل اختلاف موضوع بند (۱) ماده (۲۴) کنوانسیون برای دولت جمهوری اسلامی ایران لازم‌الرعايه نمی‌باشد. دولت می‌تواند در مواردی که به صورت موردی ارجاع به داوری هنگام بروز اختلاف به مصلحت باشد، با رعایت مقررات داخلی اقدام نماید.

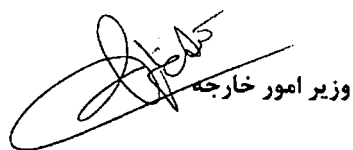
اعلامیه تفسیری:

۱- دولت جمهوری اسلامی ایران اعلام می‌دارد مبارزات مشروع مردمی علیه سلطه استعماری و اشغال خارجی در راستای اعمال حق تعیین سرنوشت که به عنوان یک اصل حقوق بین‌الملل عمومی به رسمیت شناخته می‌شود، در چارچوب مصادیق اعمال تروریستی مندرج در جزء (ب) بند (۱) ماده (۲) کنوانسیون نخواهد بود.

۲- دولت جمهوری اسلامی ایران در راستای بند (۴) ماده (۱۱) کنوانسیون تنها صلاحیت کشور محل وقوع جرم را به منظور استرداد مجرمین محرز تلقی می‌نماید.

۳- مفاد کنوانسیون در موارد تعارض با قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران از طرف دولت لازم‌الرعايه نمی‌باشد.

رئیس جمهور

وزیر امور خارجه

وزیر امور اقتصادی و دارایی

International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism

Preamble

The States Parties to this Convention,

Bearing in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations, contained in General Assembly resolution 50/6 of 24 October 1995,

Recalling also all the relevant General Assembly resolutions on the matter, including resolution 49/60 of 9 December 1994 and its annex on the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, in which the States Members of the United Nations solemnly reaffirmed their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States,

Noting that the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism also encouraged States to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter,

Recalling General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996, paragraph 3, subparagraph (f), in which the Assembly called upon all States to take steps to prevent and counteract, through appropriate domestic measures, the financing of terrorists and terrorist organizations, whether such financing is direct or indirect through organizations which also have or claim to have charitable, social or cultural goals or which are also engaged in unlawful activities such as illicit arms trafficking, drug dealing and racketeering, including the exploitation of persons for purposes of funding terrorist activities, and in particular to consider, where appropriate, adopting regulatory measures to prevent and counteract movements of funds suspected to be intended for terrorist purposes without impeding in any way the freedom of legitimate capital movements and to intensify the exchange of information concerning international movements of such funds,

Recalling also General Assembly resolution 52/165 of 15 December 1997, in which the Assembly called upon States to consider, in particular, the implementation of the measures set out in paragraphs 3 (a) to (f) of its resolution 51/210 of 17 December 1996,

Recalling further General Assembly resolution 53/108 of 8 December 1998, in which the Assembly decided that the Ad Hoc Committee established by General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 should elaborate a draft international convention for the suppression of terrorist financing to supplement related existing international instruments,

Considering that the financing of terrorism is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the number and seriousness of acts of international terrorism depend on the financing that terrorists may obtain,

Noting also that existing multilateral legal instruments do not expressly address such financing,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation among States in devising and adopting effective measures for the prevention of the financing of terrorism, as well as for its suppression through the prosecution and punishment of its perpetrators,

Have agreed as follows:

دفتر هیئت دولت

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. A Funds means assets of every kind, whether tangible or intangible, movable or immovable, however acquired, and legal documents or instruments in any form, including electronic or digital, evidencing title to, or interest in, such assets, including, but not limited to, bank credits, travellers cheques, bank cheques, money orders, shares, securities, bonds, drafts, letters of credit.
2. AA State or governmental facility means any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
3. A Proceeds means any funds derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence set forth in article 2.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person by any means, directly or indirectly, unlawfully and wilfully, provides or collects funds with the intention that they should be used or in the knowledge that they are to be used, in full or in part, in order to carry out:
 - (a) An act which constitutes an offence within the scope of and as defined in one of the treaties listed in the annex; or
 - (b) Any other act intended to cause death or serious bodily injury to a civilian, or to any other person not taking an active part in the hostilities in a situation of armed conflict, when the purpose of such act, by its nature or context, is to intimidate a population, or to compel a government or an international organization to do or to abstain from doing any act.
2. (a) On depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, a State Party which is not a party to a treaty listed in the annex may declare that, in the application of this Convention to the State Party, the treaty shall be deemed not to be included in the annex referred to in paragraph 1, subparagraph (a). The declaration shall cease to have effect as soon as the treaty enters into force for the State Party, which shall notify the depositary of this fact;
 - (b) When a State Party ceases to be a party to a treaty listed in the annex, it may make a declaration as provided for in this article, with respect to that treaty.
3. For an act to constitute an offence set forth in paragraph 1, it shall not be necessary that the funds were actually used to carry out an offence referred to in paragraph 1, subparagraphs (a) or (b).
4. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.
5. Any person also commits an offence if that person:
 - (a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;
 - (b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 4 of this article;
 - (c) Contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraphs 1 or 4 of this article by a group of persons acting with a common purpose. Such contribution shall be intentional and shall either:
 - (i) Be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence as set forth in paragraph 1 of this article; or
 - (ii) Be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence as set forth in paragraph 1 of this article.

دفتر هیئت دولت

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender is a national of that State and is present in the territory of that State and no other State has a basis under article 7, paragraph 1, or article 7, paragraph 2, to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 12 to 18 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

- (a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2;
- (b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of the offences.

Article 5

1. Each State Party, in accordance with its domestic legal principles, shall take the necessary measures to enable a legal entity located in its territory or organized under its laws to be held liable when a person responsible for the management or control of that legal entity has, in that capacity, committed an offence set forth in article 2. Such liability may be criminal, civil or administrative.
2. Such liability is incurred without prejudice to the criminal liability of individuals having committed the offences.
3. Each State Party shall ensure, in particular, that legal entities liable in accordance with paragraph 1 above are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal, civil or administrative sanctions. Such sanctions may include monetary sanctions.

Article 6

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature.

Article 7

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:
 - (a) The offence is committed in the territory of that State;
 - (b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft registered under the laws of that State at the time the offence is committed;
 - (c) The offence is committed by a national of that State.
2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:
 - (a) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), in the territory of or against a national of that State;
 - (b) The offence was directed towards or resulted in the carrying out of an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), against a State or government facility of that State abroad, including diplomatic or consular premises of that State;
 - (c) The offence was directed towards or resulted in an offence referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act;
 - (d) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State;
 - (e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

دفتر هیئت دولت

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.
4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties that have established their jurisdiction in accordance with paragraphs 1 or 2.
5. When more than one State Party claims jurisdiction over the offences set forth in article 2, the relevant States Parties shall strive to coordinate their actions appropriately, in particular concerning the conditions for prosecution and the modalities for mutual legal assistance.
6. Without prejudice to the norms of general international law, this Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 8

1. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the identification, detection and freezing or seizure of any funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 as well as the proceeds derived from such offences, for purposes of possible forfeiture.
2. Each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic legal principles, for the forfeiture of funds used or allocated for the purpose of committing the offences set forth in article 2 and the proceeds derived from such offences.
3. Each State Party concerned may give consideration to concluding agreements on the sharing with other States Parties, on a regular or case-by-case basis, of the funds derived from the forfeitures referred to in this article.
4. Each State Party shall consider establishing mechanisms whereby the funds derived from the forfeitures referred to in this article are utilized to compensate the victims of offences referred to in article 2, paragraph 1, subparagraph (a) or (b), or their families.
5. The provisions of this article shall be implemented without prejudice to the rights of third parties acting in good faith.

Article 9

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.
2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.
3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:
 - (a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;
 - (b) Be visited by a representative of that State;
 - (c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).
4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

دفتر هیئت دولت

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1, subparagraph (b), or paragraph 2, subparagraph (b), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.
6. When a State Party, pursuant to the present article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraph 1 or 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 10

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 7 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.
2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 11

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.
2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.
3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.
4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 7, paragraphs 1 and 2.
5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between States Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 12

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal or extradition proceedings in respect of the offences set

دفتر هیئت دولت

- forth in article 2, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings.
2. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the ground of bank secrecy.
 3. The requesting Party shall not transmit nor use information or evidence furnished by the requested Party for investigations, prosecutions or proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested Party.
 4. Each State Party may give consideration to establishing mechanisms to share with other States Parties information or evidence needed to establish criminal, civil or administrative liability pursuant to article 5.
 5. States Parties shall carry out their obligations under paragraphs 1 and 2 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance or information exchange that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 13

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a fiscal offence. Accordingly, States Parties may not refuse a request for extradition or for mutual legal assistance on the sole ground that it concerns a fiscal offence.

Article 14

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 15

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 16

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences set forth in article 2 may be transferred if the following conditions are met:
 - (a) The person freely gives his or her informed consent;
 - (b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.
2. For the purposes of the present article:
 - (a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;
 - (b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

دفتر هیئت دولت

- (c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;
 - (d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State to which he or she was transferred.
3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with the present article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 17

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international human rights law.

Article 18

1. States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by taking all practicable measures, inter alia, by adapting their domestic legislation, if necessary, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including:
- (a) Measures to prohibit in their territories illegal activities of persons and organizations that knowingly encourage, instigate, organize or engage in the commission of offences set forth in article 2;
 - (b) Measures requiring financial institutions and other professions involved in financial transactions to utilize the most efficient measures available for the identification of their usual or occasional customers, as well as customers in whose interest accounts are opened, and to pay special attention to unusual or suspicious transactions and report transactions suspected of stemming from a criminal activity. For this purpose, States Parties shall consider:
 - (i) Adopting regulations prohibiting the opening of accounts the holders or beneficiaries of which are unidentified or unidentifiable, and measures to ensure that such institutions verify the identity of the real owners of such transactions;
 - (ii) With respect to the identification of legal entities, requiring financial institutions, when necessary, to take measures to verify the legal existence and the structure of the customer by obtaining, either from a public register or from the customer or both, proof of incorporation, including information concerning the customer's name, legal form, address, directors and provisions regulating the power to bind the entity;
 - (iii) Adopting regulations imposing on financial institutions the obligation to report promptly to the competent authorities all complex, unusual large transactions and unusual patterns of transactions, which have no apparent economic or obviously lawful purpose, without fear of assuming criminal or civil liability for breach of any restriction on disclosure of information if they report their suspicions in good faith;
 - (iv) Requiring financial institutions to maintain, for at least five years, all necessary records on transactions, both domestic or international.
2. States Parties shall further cooperate in the prevention of offences set forth in article 2 by considering:
- (a) Measures for the supervision, including, for example, the licensing, of all money-transmission agencies;

دفتر هیئت دولت

- (b) Feasible measures to detect or monitor the physical cross-border transportation of cash and bearer negotiable instruments, subject to strict safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the freedom of capital movements.
3. States Parties shall further cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2 by exchanging accurate and verified information in accordance with their domestic law and coordinating administrative and other measures taken, as appropriate, to prevent the commission of offences set forth in article 2, in particular by:
- (a) Establishing and maintaining channels of communication between their competent agencies and services to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of offences set forth in article 2;
- (b) Cooperating with one another in conducting inquiries, with respect to the offences set forth in article 2, concerning:
- (i) The identity, whereabouts and activities of persons in respect of whom reasonable suspicion exists that they are involved in such offences;
- (ii) The movement of funds relating to the commission of such offences.
4. States Parties may exchange information through the International Criminal Police Organization (Interpol).

Article 19

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 20

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 21

Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes of the Charter of the United Nations, international humanitarian law and other relevant conventions.

Article 22

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction or performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 23

1. The annex may be amended by the addition of relevant treaties that:
 - (a) Are open to the participation of all States;
 - (b) Have entered into force;
 - (c) Have been ratified, accepted, approved or acceded to by at least twenty-two States Parties to the present Convention.
2. After the entry into force of this Convention, any State Party may propose such an amendment. Any proposal for an amendment shall be communicated to the depositary in written form. The depositary shall notify proposals that meet the requirements of paragraph 1 to all States Parties and seek their views on whether the proposed amendment should be adopted.
3. The proposed amendment shall be deemed adopted unless one third of the States Parties object to it by a written notification not later than 180 days after its circulation.
4. The adopted amendment to the annex shall enter into force 30 days after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment for all

دفتر هیئت دولت

those States Parties having deposited such an instrument. For each State Party ratifying, accepting or approving the amendment after the deposit of the twenty-second instrument, the amendment shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State Party of its instrument of ratification, acceptance or approval.

Article 24

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.
2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.
3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 25

1. This Convention shall be open for signature by all States from 10 January 2000 to 31 December 2001 at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 26

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 27

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 28

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at United Nations Headquarters in New York on 10 January 2000.

دفتر هیئت دولت

Annex

1. Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, done at The Hague on 16 December 1970.
2. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 23 September 1971.
3. Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, including Diplomatic Agents, adopted by the General Assembly of the United Nations on 14 December 1973.
4. International Convention against the Taking of Hostages, adopted by the General Assembly of the United Nations on 17 December 1979.
5. Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, adopted at Vienna on 3 March 1980.
6. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts of Violence at Airports Serving International Civil Aviation, supplementary to the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation, done at Montreal on 24 February 1988.
7. Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Maritime Navigation, done at Rome on 10 March 1988.
8. Protocol for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Fixed Platforms located on the Continental Shelf, done at Rome on 10 March 1988.
9. International Convention for the Suppression of Terrorist Bombings, adopted by the General Assembly of the United Nations on 15 December 1997.

دفتر هیئت دولت

کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی تروریسم

مقدمه

کشورهای عضو این کنوانسیون؛
با در نظر گرفتن اهداف و اصول منشور سازمان ملل متحد در مورد حفظ صلح و امنیت بین‌المللی و ترغیب حسن همجواری و روابط دوستانه و همکاری میان کشورها؛
با ابراز نگرانی عمیق نسبت به افزایش اعمال تروریستی در تمامی اشکال و مظاهر آن در سراسر جهان؛
با یادآوری اعلامیه پنجاهمین سالگرد تأسیس سازمان ملل متحد، مندرج در قطعنامه شماره ۵۰/۶ مورخ ۲۴ اکتبر ۱۹۹۵ (۱۳۷۴/۸/۲) مجمع عمومی؛
همچنین با یادآوری کلیه قطعنامه‌های مربوط مجمع عمومی در خصوص این موضوع از جمله قطعنامه شماره ۴۹/۶۰ مورخ ۹ دسامبر ۱۹۹۴ (۱۳۷۳/۹/۱۸) و پیوست آن راجع به بیانیه در خصوص اتخاذ اقداماتی جهت رفع تروریسم بین‌المللی، که طی آن کشورهای عضو سازمان ملل متحد رسماً و مجدداً تأکید نمودند که کلیه اعمال، روشها و رویه‌های تروریستی را به عنوان اقدامات جنایی و غیرقابل توجیه، در هر کجا و توسط هر کس که ارتکاب یابد از جمله آن اقداماتی را که روابط دوستانه میان کشورها و ملتها را در معرض خطر قرار می‌دهد و تمامیت ارضی و امنیت کشورها را تهدید می‌کند، صریحاً محکوم می‌نمایند؛
با خاطر نشان ساختن این مطلب که بیانیه در خصوص اتخاذ اقداماتی جهت رفع تروریسم بین‌المللی، کشورها را نیز تشویق نمود تا ابعاد مقررات حقوقی بین‌المللی موجود را در خصوص جلوگیری، سرکوب و محو تروریسم در تمامی اشکال و مظاهر آن، با هدف حصول اطمینان از وجود چارچوب جامع حقوقی که حاوی تمامی جنبه‌های موضوع باشد، به‌طور عاجل مورد تجدیدنظر قرار دهند؛
با یادآوری جزء (ج) بند (۳) قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ (۱۳۷۵/۹/۲۷) مجمع عمومی، که در آن، مجمع از کلیه کشورها خواسته است اقداماتی را به منظور جلوگیری و مبارزه با تأمین مالی تروریست‌ها و سازمانهای تروریستی از طریق اتخاذ تدابیر مقتضی در داخل کشور، به‌عمل آورند اعم از این که این تأمین مالی به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم توسط سازمانهایی صورت گیرد که ماهیت و اهداف خیریه، اجتماعی یا فرهنگی دارند و یا مدعی داشتن آن هستند یا در فعالیتهای غیرقانونی مانند قاچاق اسلحه و مواد مخدر دخالت دارند از جمله استثمار افراد به منظور تأمین مالی فعالیتهای تروریستی و به‌ویژه در موارد مقتضی اتخاذ اقدامات منظمی را جهت جلوگیری و مقابله با فعالیت‌هایی جهت تأمین مالی که ظن آن می‌رود جهت مقاصد تروریستی مورد استفاده قرار گیرد، مورد بررسی قرار دهند بدون این که به هیچ وجه خدشه‌ای به آزادی جریان قانونی و مشروع سرمایه وارد گردد و تبادل اطلاعات مربوط به فعالیتهای بین‌المللی چنین تأمین مالی را تقویت نمایند؛
همچنین با یادآوری قطعنامه شماره ۵۲/۱۶۵ مورخ ۱۵ دسامبر ۱۹۹۷ (۱۳۷۶/۹/۲۴) مجمع عمومی که در آن مجمع از کشورها درخواست نموده که به‌ویژه اجرای اقدامات مندرج در جزءهای (الف) تا (ج) بند (۳) قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ (۱۳۷۵/۹/۲۷) را مورد بررسی قرار دهند؛
همچنین با یادآوری قطعنامه شماره ۵۳/۱۰۸ مورخ ۸ دسامبر ۱۹۹۸ (۱۳۷۷/۹/۱۷) مجمع عمومی که طی آن مجمع تصمیم گرفت کارگروه (کمیته) ویژه‌ای که به موجب قطعنامه شماره ۵۱/۲۱۰ مورخ ۱۷ دسامبر ۱۹۹۶ (۱۳۷۵/۹/۲۷) مجمع عمومی تشکیل گردید باید پیش‌نویس کنوانسیون بین‌المللی مقابله با تأمین مالی اعمال تروریستی را جهت تکمیل اسناد بین‌المللی مربوط موجود تهیه نماید؛
با توجه به این که تأمین مالی تروریسم به‌طور کلی موضوعی است که موجبات نگرانی شدید جامعه بین‌المللی را فراهم آورده است؛

دفتر هیئت دولت

با خاطر نشان ساختن این که شمار و شدت اعمال تروریسم بین‌المللی بستگی به میزان کمکهای مالی دارد که ممکن است تروریست‌ها کسب نمایند؛ همچنین با خاطر نشان ساختن این که اسناد حقوقی چندجانبه موجود به‌طور صریح چنین تأمین مالی را مطرح نمی‌سازد؛ با اعتقاد به نیاز عاجل به افزایش همکاری‌های بین‌المللی در میان کشورها جهت شکل‌گیری و اتخاذ اقدامات مؤثر به منظور جلوگیری از تأمین مالی تروریسم و نیز مقابله با انجام این اقدامات از طریق پیگرد و مجازات مرتکبین؛ در موارد زیر توافق نموده‌اند:

ماده ۱

از نظر این کنوانسیون:

- ۱- «وجه» به هر نوع دارائی اطلاق می‌شود، اعم از دارائی‌های مشهود یا غیرمشهود، منقول یا غیرمنقول، به هر نحوی که کسب شده باشد و مدارک یا اسناد حقوقی به هر شکل از جمله الکترونیکی یا دیجیتالی، یا مدارکی که دال بر مالکیت یا سهم در این دارائی‌های می‌باشد از جمله - امانه منحصرأ- اعتبارات بانکی، چکهای مسافرتی، چکهای بانکی، حوالجات، سهام، اوراق بهادار، اوراق قرضه، برات، اعتبار نامه‌ها.
- ۲- «تأسیسات کشوری یا دولتی» به تأسیسات دائمی یا موقتی یا وسیله‌ای اطلاق می‌شود که توسط نمایندگان کشور، اعضای دولت، قوه مقننه یا قضائیه یا مقامات یا کارکنان کشور یا هر مقام یا مرجع دولتی دیگر یا مقامات یا کارکنان سازمان بین‌الدولی در ارتباط با انجام وظائف محوله آنها مورد استفاده قرار می‌گیرد یا در تصرف آنها می‌باشد.
- ۳- «منافع حاصله» به وجوهی اطلاق می‌شود که به‌طور مستقیم یا غیرمستقیم به‌واسطه ارتکاب جرم مندرج در ماده (۲) کسب یا حاصل گردیده باشد.

ماده ۲

- ۱- اگر هر فردی به هر وسیله، مستقیم یا غیرمستقیم، به‌طور غیرقانونی و عمدی وجوهی را به قصد آن که تمام یا بخشی از آن برای انجام موارد زیر به مصرف برسد یا با آگاهی از این که قرار است جهت انجام موارد زیر صرف گردد، تهیه یا جمع‌آوری نماید، در چارچوب مفهوم این کنوانسیون، مرتکب جرم شده است:
الف) فعلی که در حیطه شمول و به گونه‌ای که در یکی از پیمانهای مندرج در پیوست تعریف گردیده است، جرم محسوب گردد؛ یا
ب) هر فعل دیگری که به قصد کشتن یا وارد آوردن جراحات شدید جسمانی به افراد غیرنظامی یا به هر فرد دیگری که سهم فعالی در خصوصت‌ها طی منازعات مسلحانه نداشته باشد، صورت گیرد، در صورتی که هدف چنین فعلی از لحاظ ماهیتی یا محتوایی، ارباب مردم یا وادار ساختن دولت یا سازمان بین‌المللی به انجام فعل یا ترک هر گونه فعلی باشد.
- ۲- الف) کشور عضوی که عضو پیمان مندرج در پیوست نیست، به هنگام تودیع سند تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق می‌تواند اعلام دارد که در اجرای این کنوانسیون نسبت به کشور عضو مزبور، چنین تلقی می‌گردد که آن پیمان در پیوست موضوع جزء الف) بند (۱) منظور نگردیده است. اعلامیه مذکور به مجرد این که پیمان برای آن کشور عضو لازم‌الاجرا گردد، دیگر نافذ نخواهد بود و کشور مذکور مراتب را به امین اسناد اطلاع خواهد داد؛

دفتر هیئت دولت

ب) هرگاه کشور عضوی از عضویت در پیمانی که در پیوست منظور شده، خارج شود، می‌تواند اعلامیه‌ای را به گونه‌ای که در این ماده پیش‌بینی شده، در رابطه با آن پیمان صادر نماید.

۳- در مورد فعلی که به موجب مفاد بند (۱) جرم محسوب می‌گردد، ضرورت ندارد که وجوه، عملاً جهت ارتکاب جرم موضوع جزه‌های (الف) یا (ب) بند (۱) هزینه شده باشد.

۴- همچنین اگر شخصی مبادرت به ارتکاب جرمی نماید که در بند (۱) این ماده درج شده است، مرتکب جرم شده است.

۵- همچنین در موارد زیر شخص مرتکب جرم می‌گردد:

الف) مشارکت در ارتکاب جرم مندرج در بند (۱) یا (۴) این ماده به عنوان معاونت؛

ب) سازماندهی یا هدایت دیگران برای ارتکاب جرم مندرج در بند (۱) یا (۴) این ماده؛

پ) کمک به گروهی از افراد دارای مقصود مشترک در ارتکاب یک یا چند جرم مندرج در بندهای (۱) یا (۴) این ماده. چنین کمکی باید عمدی و برای یکی از موارد زیر ارائه شده باشد:

(۱) به منظور گسترش فعالیت جنایی یا مقاصد جنایی گروه، در صورتی که چنین فعالیت یا مقصودی متضمن ارتکاب جرم مندرج در بند (۱) این ماده باشد؛ یا

(۲) با علم به نیت گروه جهت ارتکاب جرم مندرج در بند (۱) این ماده.

ماده ۳

در مواردی که جرم در یک کشور واحد ارتکاب یافته باشد و متهم مورد ادعا از اتباع آن کشور و در قلمرو آن حضور داشته باشد و هیچ کشور دیگری، دلیلی به موجب بند (۱) یا (۲) ماده (۷) برای احراز صلاحیت نداشته باشد، این کنوانسیون اعمال نخواهد شد. مگر این که مفاد مواد (۱۲) تا (۱۸) در صورت اقتضا در خصوص آن موارد اعمال شود.

ماده ۴

هر کشور عضو در صورت لزوم اقدامات زیر را اتخاذ خواهد نمود:

الف) تلقی نمودن جرائم مندرج در ماده (۲) به عنوان جرائم کیفری طبق قانون داخلی خود؛

ب) مشمول مجازات قرار دادن آن جرائم با منظور نمودن مجازاتهای مقتضی که شدید بودن ماهیت جرایم مزبور را مدنظر قرار می‌دهد.

ماده ۵

۱- هر کشور عضو طبق اصول حقوق داخلی خود اقدامات لازم را اتخاذ خواهد نمود تا بتواند نهاد حقوقی واقع در قلمرو خود یا تشکل یافته به موجب قوانین خویش را چنانچه شخص مسئول مدیریت یا کنترل آن نهاد حقوقی در آن سمت مرتکب جرم مندرج در ماده (۲) گردیده باشد مسئول بدانند. چنین مسئولیتی می‌تواند کیفری، مدنی یا اداری باشد.

۲- چنین مسئولیتی بدون خدشه به مسئولیت کیفری افرادی که مرتکب جرائم گردیده‌اند تقبل خواهد شد.

۳- هر کشور عضو به‌ویژه اطمینان حاصل خواهد نمود که نهادهای حقوقی مسئول طبق بند (۱) فوق مشمول مجازاتهای مؤثر، نسبی و کیفری، مدنی یا اداری منع‌کننده هستند. چنین مجازاتهایی می‌تواند شامل مجازاتهای پولی نیز باشد.

دفتر هیئت دولت

ماده ۶

هر کشور عضو در صورت لزوم اقداماتی را از جمله در صورت اقتضاء از طریق تدوین قانون داخلی اتخاذ خواهد نمود تا اطمینان حاصل نماید اعمال کیفری در حیطه شمول این کنوانسیون تحت هیچ شرایطی با ملاحظات سیاسی، فلسفی، عقیدتی، نژادی، قومی، مذهبی و یا سایر ملاحظات با ماهیت مشابه قابل توجیه نباشند.

ماده ۷

- ۱- هر کشور عضو در صورت لزوم اقداماتی را اتخاذ خواهد نمود تا صلاحیت خود را در خصوص جرائم مندرج در ماده (۲) در موارد زیر احراز نماید:
 - الف) چنانچه جرم در قلمرو آن کشور ارتکاب یافته باشد؛
 - ب) چنانچه جرم به هنگام وقوع، در کشتی که حامل پرچم آن کشور می‌باشد یا در هواپیمایی که به موجب قوانین آن کشور ثبت شده است، ارتکاب یافته باشد؛
 - پ) چنانچه جرم توسط تبعه آن کشور ارتکاب یافته باشد.
- ۲- کشور عضو می‌تواند صلاحیت خود را در مورد چنین جرمی در موارد زیر نیز احراز نماید:
 - الف) چنانچه جرم در جهت یا ناشی از ارتکاب جرم موضوع جزء (الف) یا (ب) بند (۱) ماده (۲) در قلمرو یا علیه تبعه آن کشور صورت گرفته باشد؛
 - ب) چنانچه جرم در جهت یا ناشی از ارتکاب جرم موضوع جزء (الف) یا (ب) بند (۱) ماده (۲) علیه تاسیسات کشوری یا دولتی آن کشور در خارج، از جمله اماکن سیاسی یا کنسولی آن کشور صورت گرفته باشد؛ یا
 - پ) چنانچه جرم در جهت یا ناشی از ارتکاب جرم موضوع جزء (الف) یا (ب) بند (۱) ماده (۲) یا تلاش به منظور وادار نمودن آن کشور به انجام یا عدم انجام هر عملی صورت گرفته باشد؛
 - ت) چنانچه جرم توسط شخص بدون تابعیتی که محل سکونت دائمی وی در قلمرو آن کشور است، صورت گرفته باشد؛
 - ث) چنانچه جرم در هواپیمایی صورت پذیرد که توسط دولت آن کشور مورد بهره‌برداری قرار می‌گیرد.
- ۳- هر کشور عضو با تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق به این کنوانسیون، دبیرکل سازمان ملل متحد را از صلاحیت خود طبق بند (۲)، مطلع خواهد کرد. در صورت بروز هر گونه تغییری، کشور عضو ذیربط بلادرنگ مراتب را به دبیرکل اطلاع خواهد داد.
- ۴- هر کشور عضو همچنین اقدامات لازم را اتخاذ خواهد نمود تا در صورتی که متهم مورد ادعا در قلمرو آن حضور داشته باشد و آن کشور، شخص مزبور را به هیچیک از کشورهای عضوی که صلاحیت خود را طبق بندهای (۱) یا (۲) احراز نموده‌اند، مسترد ندارد، صلاحیت خود را در خصوص جرایم مندرج در ماده (۲) احراز نماید.
- ۵- هرگاه بیش از یک کشور عضو در خصوص جرائم مندرج در ماده (۲) ادعای احراز صلاحیت نمایند، کشورهای عضو مربوط تلاش خواهند نمود تا اقدامات خود را به‌طور مقتضی و به‌ویژه در مورد شرایط پیگرد و نحوه معاضدت حقوقی متقابل هماهنگ سازند.
- ۶- این کنوانسیون بدون خدشه به عرف حقوق بین‌الملل عمومی، مانع اعمال هرگونه صلاحیت کیفری احراز شده توسط کشور عضو، طبق قانون داخلی خود نمی‌شود.

دفتر هیئت دولت

ماده ۸

- ۱- هر کشور عضو طبق اصول حقوق داخلی خود برای شناسائی، ردیابی و مسدود کردن یا تصرف هرگونه وجوهی که برای ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) هزینه می‌شود یا تخصیص می‌یابد و نیز عواید حاصله از ارتکاب چنین جرائمی اقدامات مقتضی را به منظور توقیف احتمالی اتخاذ خواهد نمود.
- ۲- هر کشور عضو طبق اصول حقوق داخلی خود برای توقیف وجوهی که برای ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) هزینه می‌شود یا تخصیص می‌یابد و عواید حاصله از ارتکاب چنین جرائمی، اقدامات مقتضی را اتخاذ خواهد نمود.
- ۳- هر کشور عضو ذیربط می‌تواند به انعقاد موافقتنامه‌هایی در خصوص تسهیم وجوه موضوع این ماده با سایر کشورهای عضو براساس رویه منظم یا مورد به مورد توجه نماید.
- ۴- هر کشور عضو ایجاد راهکارهای مربوط به چگونگی استفاده از وجوه حاصله از توقیف موضوع این ماده را برای پرداخت غرامت به قربانیان یا خانواده‌های قربانیان جرائم موضوع جزءهای (الف) یا (ب) بند (۱) ماده (۲) بررسی خواهد کرد.
- ۵- مفاد این ماده بدون خدشه به حقوق طرف‌های ثالثی که دارای حسن نیت می‌باشند، به‌مورد اجرا گذارده خواهد شد.

ماده ۹

- ۱- هر کشور عضو با کسب اطلاعاتی مبنی بر این که شخصی که مرتکب جرم مندرج در ماده (۲) گردیده یا ادعا گردیده که آن را مرتکب شده است، ممکن است در قلمرو آن حضور داشته باشد، اقدامات لازم را طبق قوانین داخلی خود برای تحقیق در مورد حقایق موجود در آن اطلاعات اتخاذ خواهد نمود.
- ۲- هر کشور عضوی که در قلمرو آن مجرم یا متهم مورد ادعا حضور دارد، به محض این که مجاب شد شرایط ایجاب می‌کند، اقدامات مقتضی را به موجب قوانین داخلی خود اتخاذ خواهد نمود به‌نحوی که از حضور آن شخص برای پیگرد یا استرداد اطمینان حاصل نماید.
- ۳- هر فردی که اقدامات موضوع بند (۲) درباره وی اتخاذ می‌گردد، از حقوق زیر برخوردار خواهد بود:
(الف) تماس بلادرنگ با نزدیکترین نمایندگی مربوط کشوری که آن شخص از اتباع آن می‌باشد یا در غیر این صورت کشوری که محق است از حقوق آن شخص حمایت کند، یا چنانچه فرد بدون تابعیت باشد، کشوری که در قلمرو آن، شخص مزبور به‌طور دائم سکونت دارد؛
(ب) ملاقات با نماینده آن کشور؛
(پ) اطلاع از حقوق افراد به موجب جزءهای (الف) و (ب).
- ۴- حقوق موضوع بند (۳) طبق قوانین و مقررات کشوری که در قلمرو آن فرد مجرم یا متهم مورد ادعا حضور دارد، اعمال خواهد گردید مشروط بر این که قوانین و مقررات مذکور موجب گردد اهدافی که حقوق اعطایی به موجب بند (۳) برای آنها در نظر گرفته شده به‌طور کامل نافذ گردد.
- ۵- مفاد بندهای (۳) و (۴) به حق هیچ یک از کشورهای عضو که طبق جزء (ب) بند (۱) یا جزء (ب) بند (۲) ماده (۷) مدعی احراز صلاحیت هستند، برای دعوت از کمیته بین‌المللی صلیب سرخ برای ایجاد تماس یا ملاقات با متهم مورد ادعا خدشه‌ای وارد نخواهد آورد.

دفتر هیئت دولت

۶- چنانچه کشور عضوی به موجب این ماده فردی را توقیف کرده باشد، باید بلادرنگ مراتب توقیف شخص مزبور و شرایطی که توقیف وی را ایجاد می‌کند به‌طور مستقیم یا از طریق دبیرکل سازمان ملل متحد به اطلاع کشورهای عضوی که طبق بند (۱) یا (۲) ماده (۷) احراز صلاحیت کرده‌اند و چنانچه صلاح بداند به اطلاع سایر کشورهای عضو ذینفع خواهد رساند. کشوری که تحقیق مندرج در بند (۱) را انجام می‌دهد، بلافاصله کشورهای عضو مذکور را از یافته‌های خود مطلع خواهد ساخت و تمایل یا عدم تمایل خود را برای احراز صلاحیت قضایی مشخص خواهد کرد.

ماده ۱۰

۱- کشور عضوی که متهم مورد ادعا در قلمرو آن حضور دارد در مواردی که ماده (۷) نسبت به آنها اعمال می‌شود، چنانچه آن شخص را مسترد نکند ملزم است بدون استثناء و صرفنظر از این که آیا جرم در قلمرو آن ارتکاب یافته است یا خیر، بدون تاخیر غیرموجه موضوع را جهت پیگرد از طریق تشریفات مندرج در قوانین آن کشور به مراجع صالح خود ارجاع نماید. مراجع مزبور تصمیم خود را همانند تصمیم‌گیری در مورد سایر جرائم سنگین به موجب قانون آن کشور، اتخاذ خواهند نمود.

۲- هرگاه کشور عضوی، به موجب قانون خود تنها در شرایطی مجاز به استرداد یا تسلیم یکی از اتباع خود باشد که آن فرد برای سپری کردن دوران محکومیت خود که در نتیجه محاکمه یا مراحل دادرسی که برای آن استرداد یا تسلیم آن شخص درخواست شده است، به آن کشور بازگردانده شود و این کشور و کشوری که طالب استرداد آن شخص می‌باشد با این اختیار و سایر شرایطی که ممکن است صلاح بدانند، موافقت نمایند، در آن صورت چنین استرداد یا تسلیم مشروطی، جهت انجام تعهد مندرج در بند (۱) کافی خواهد بود.

ماده ۱۱

۱- چنین تلقی خواهد شد که جرائم مندرج در ماده (۲) به عنوان جرائم قابل استرداد در هر یک از معاهدات استرداد موجود بین کشورهای عضو قبل از لازم‌الاجرا گردیدن این کنوانسیون منظور گردیده است. کشورهای عضو تعهد می‌کنند این قبیل جرائم را به عنوان جرائم قابل استرداد، در هر معاهده استرداد که متعاقباً بین آنها منعقد خواهد گردید، منظور نمایند.

۲- در صورتی که کشور عضوی که استرداد را مشروط به وجود معاهده کرده است، درخواست استردادی را از کشور عضو دیگری که با آن هیچ معاهده استرداد ندارد، دریافت نماید، بنابه اختیار خود می‌تواند این کنوانسیون را به عنوان مبنای حقوقی جهت استرداد در رابطه با جرائم مندرج در ماده (۲) قلمداد نماید. استرداد تابع سایر شرایط قید شده در قانون کشور درخواست شونده خواهد بود.

۳- کشورهای عضوی که استرداد را مشروط به وجود معاهده نمی‌کنند، بارعایت شرایط مقرر در قانون کشور درخواست شونده، جرایم مندرج در ماده (۲) را به عنوان جرائم قابل استرداد بین خود خواهند شناخت.

۴- در صورت لزوم، با جرائم مندرج در ماده (۲) از نظر استرداد بین کشورهای عضو به گونه‌ای برخورد خواهد شد که گویی نه تنها در همان محلی که به وقوع پیوسته‌اند بلکه در قلمرو کشورهای ارتکاب یافته که طبق بندهای (۱) و (۲) ماده (۷) احراز صلاحیت نموده‌اند.

۵- مفاد کلیه ترتیبات و معاهدات استرداد بین کشورهای عضو در ارتباط با جرائم مندرج در ماده (۲) تا حدی که با این کنوانسیون مغایر نباشد بین کشورهای عضو، اصلاح شده تلقی خواهد شد.

دفتر هیئت دولت

ماده ۱۲

- ۱- کشورهای عضو حداکثر مساعدت را در خصوص انجام تحقیقات کیفری یا مراحل دادرسی‌های جزائی یا استرداد در ارتباط با جرائم مندرج در ماده (۲) از جمله کمک در کسب شواهد و مدارکی در اختیار آنها است و برای انجام مراحل دادرسی لازم است در مورد یکدیگر به عمل خواهند آورد.
- ۲- کشورهای عضو نمی‌توانند تقاضای درخواست معاضدت حقوقی متقابل را به دلیل راز نگهداری بانکی رد نمایند.
- ۳- کشور درخواست کننده، اطلاعات یا شواهد ارائه شده توسط کشور درخواست شونده را برای انجام تحقیقات، پیگردها یا اقداماتی به غیر از آنچه که در درخواست قید گردیده، بدون کسب رضایت قبلی کشور درخواست شونده، انتقال نخواهد داد یا استفاده نخواهد کرد.
- ۴- هر کشور عضو می‌تواند ایجاد راهکارهایی را برای تبادل اطلاعات یا شواهد مورد نیاز با سایر کشورهای عضو برای انجام مسئولیت کیفری، مدنی یا اداری به موجب ماده (۵)، مورد توجه قرار دهد.
- ۵- کشورهای عضو تعهدات خود به موجب بندهای (۱) و (۲) را طبق هر معاهده یا ترتیبات دیگر مربوط به معاضدت حقوقی متقابل یا تبادل اطلاعات که ممکن است میان آنها وجود داشته باشد، انجام خواهند داد. در صورت عدم وجود چنین معاهدات یا ترتیباتی، کشورهای عضو طبق قوانین داخلی خود به یکدیگر کمک خواهند نمود.

ماده ۱۳

هیچیک از جرائم مندرج در ماده (۲) از نظر استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل، به عنوان جرم مالی محسوب نخواهد گردید. بنابراین کشورهای عضو نمی‌توانند از پذیرش درخواست استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل تنها به دلیل این که درخواست، مربوط به جرم مالی است، امتناع ورزند.

ماده ۱۴

هیچیک از جرائم مندرج در ماده (۲) از نظر استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل به عنوان جرم سیاسی یا جرمی که مرتبط با جرم سیاسی است یا جرمی که دارای انگیزه‌های سیاسی می‌باشد، قلمداد نخواهد گردید. بنابر این، درخواست استرداد یا معاضدت حقوقی متقابل را که بر پایه چنین جرمی است، نمی‌توان تنها به دلیل این که مربوط به جرم سیاسی یا در ارتباط با جرم سیاسی یا دارای انگیزه‌های سیاسی است، رد کرد.

ماده ۱۵

اگر کشور عضو درخواست شونده دلایل مستدلی برای اعتقاد به این مطلب داشته باشد که درخواست استرداد در مورد جرائم مندرج در ماده (۲) یا معاضدت حقوقی متقابل در ارتباط با چنین جرائمی به منظور پیگرد یا مجازات فردی به خاطر نژاد، مذهب، ملیت، قومیت یا عقاید سیاسی وی ارائه گردیده است یا پذیرش درخواست موجب خدشه وارد شدن به موقعیت آن فرد به دلایل مزبور می‌گردد، هیچیک از مفاد این کنوانسیون به عنوان وضع تمهید برای استرداد یا ارائه معاضدت حقوقی متقابل تفسیر نخواهد گردید.

ماده ۱۶

دفتر هیئت دولت

۱- فردی که در بازداشت بسر می‌برد یا در حال سپری کردن دوران محکومیت خود در قلمرو کشور عضوی است و حضورش در کشور عضو دیگر به‌منظور شناسائی، شهادت یا ارائه کمک به کسب شواهد برای تحقیقات یا پیگرد جرائم مندرج در ماده (۲) درخواست شده است را می‌توان در صورت برآورده شدن شرایط زیر منتقل نمود؛
الف) فرد آزادانه رضایت خود را اعلان نماید؛
ب) مراجع صالح هر دو کشور با رعایت شرایطی که آن کشورها ممکن است مقتضی بدانند با یکدیگر موافقت نمایند.

۲- از نظر این ماده:

الف) کشوری که فرد به آنجا انتقال می‌یابد اختیار و الزام دارد که فرد انتقال یافته را در توقیف نگه دارد، مگر این که کشوری که فرد از آنجا انتقال یافته به‌گونه دیگری درخواست کرده یا اجازه داده باشد؛
ب) کشوری که فرد به آنجا انتقال یافته است بدون درنگ به تمهید خود مبنی بر بازگرداندن فرد به منظور توقیف در کشوری از آنجا انتقال یافته به همان صورتی که قبلاً توافق شده یا به‌گونه دیگری که مراجع صالح دو طرف توافق می‌نمایند، عمل خواهد نمود؛
پ) کشوری که فرد به آنجا انتقال یافته است از کشوری که فرد از آنجا انتقال یافته نباید درخواست نماید که اقدامات مربوط به استرداد را برای بازگرداندن آن فرد آغاز نماید؛
ت) مدت زمانی را که فرد در توقیف کشوری است که به آنجا انتقال یافته، جزء مدت زمان محکومیتی منظور خواهد شد که وی باید در کشوری که از آنجا انتقال یافته، بگذراند.

۳- به استثنای مواردی که کشور عضوی که فرد قرار است از آنجا طبق این ماده انتقال یابد، موافقت می‌نماید، آن فرد صرفنظر از تابعیت وی به هیچ عنوان در قلمرو کشوری که به آنجا انتقال می‌یابد در ارتباط با اعمال یا جرائمی که پیش از حرکت از قلمرو کشوری که از آنجا انتقال یافته است، تحت پیگرد قرار نخواهد گرفت، توقیف نخواهد شد یا به مشمول هر نوع محدودیت آزادی قرار نخواهد گرفت.

ماده ۱۷

رفتار عادلانه با هر فردی که به موجب این کنوانسیون توقیف گردیده است یا علیه وی اقدامات دیگری اتخاذ شده یا دادرسی صورت پذیرفته است از جمله برخورداری از کلیه حقوق و ضمانت‌ها طبق قانون کشوری که در قلمرو آن، فرد مزبور حضور دارد و مقررات جاری حقوق بین‌الملل از جمله حقوق بشر بین‌المللی تضمین خواهد شد.

ماده ۱۸

۱- کشورهای عضو به منظور جلوگیری از ارتکاب جرایم مندرج در ماده (۲) از طریق اتخاذ کلیه اقدامات عملی از جمله در صورت لزوم تعدیل قوانین داخلی خود با یکدیگر همکاری خواهند نمود تا در داخل یا خارج از قلمروهای خود از جمله از راههای زیر از ارتکاب جرایم مذکور جلوگیری و با مقدمات ارتکاب آنها مقابله نمایند؛
الف) اتخاذ اقداماتی برای جلوگیری از انجام فعالیت‌های غیرقانونی در داخل قلمروی خود توسط افراد و سازمانهایی که آگاهانه ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) را تشویق، تحریک، سازماندهی یا در آنها دخالت می‌کنند؛

ب) اتخاذ اقداماتی که بر مبنای آن موسسات پولی و سایر مشاغلی که در معاملات پولی دخالت دارند، ملزم شوند از کارآمدترین تدابیر موجود برای شناسایی مشتریان دائمی یا موقتی خود و نیز مشتریانی که به نفع آنها حساب افتتاح می‌شود، بهره‌گیری کنند و توجه ویژه‌ای نیز به معاملات غیرعادی یا مشکوک نمایند و

دفتر هیئت دولت

معاملاتی را که در مورد آنها این ظن وجود دارد که منشاء آنها فعالیت‌های جنایی است، گزارش دهند. بدین منظور کشورهای عضو موارد زیر را مورد توجه قرار خواهند داد:

(۱) وضع مقرراتی برای ممنوع کردن افتتاح حساب در مواردی که صاحبان حساب یا برداشت‌کنندگان آن ناشناس یا غیرقابل شناسایی هستند و نیز اتخاذ تدابیری برای حصول اطمینان از این که مؤسسات، هویت صاحبان واقعی اینگونه معاملات را مشخص می‌نمایند.

(۲) در رابطه با شناسایی اشخاص حقوقی، در صورت ضرورت، الزام مؤسسات مالی به اتخاذ اقداماتی برای تأیید موجودیت حقوقی و ساختار مشتری، از طریق فراهم آوردن مدارک شرکت، از جمله اطلاعات مربوط به نام مشتری، وضعیت حقوقی، نشانی، مدیران و مقررات تنظیم‌کننده اختیارات بمنظور متمهد کردن آن موسسه، از طریق مراجع ثبت عمومی یا مشتری یا هر دو.

(۳) وضع مقرراتی برای ملزم نمودن مؤسسات مالی به ارائه گزارش فوری به مراجع صالح در خصوص کلیه تبادلات گسترده غیرعادی و پیچیده و شیوه‌های غیرعادی مبادله، که در ظاهر امر هیچ هدف اقتصادی بارز یا قصد و نیت قانونی آشکاری ندارند، به گونه‌ای که چنانچه موارد مشکوک را با حسن نیت گزارش دهند، نگران ایجاد مسئولیت مدنی یا کیفری به‌خاطر نقض محدودیت‌های مربوط به افشای اطلاعات نباشند.

(۴) الزام مؤسسات مالی به نگهداری کلیه سوابق ضروری مربوط به مبادلات، اعم از داخلی یا بین‌المللی حداقل به مدت ۵ سال.

۲- کشورهای عضو همچنین در امر جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) با بررسی موارد زیر با یکدیگر همکاری خواهند نمود:

الف) اقدامات نظارتی از جمله و برای مثال صدور مجوز برای کلیه مؤسسات انتقال پول؛

ب) اقدامات عملی برای ردیابی یا کنترل حمل‌ونقل فیزیکی پول نقد و اوراق بهادار بی‌نام از مرز با رعایت ضمانت‌های مستحکم برای حصول اطمینان از استفاده صحیح از اطلاعات و بدون ایجاد هرگونه مانعی در راه آزادی انتقالات سرمایه‌ای.

۳- کشورهای عضو همچنین در امر جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) از طریق تبادل اطلاعات صحیح و موثق طبق قوانین داخلی خود و هماهنگ نمودن اقدامات اداری و سایر اقداماتی که در صورت اقتضا برای جلوگیری از ارتکاب جرائم مندرج در ماده (۲) به‌ویژه در موارد زیر اتخاذ نموده‌اند همکاری خواهند نمود:

الف) ایجاد و حفظ مجاری ارتباطی بین ادارات و نهادهای ذیصلاح خود برای تسهیل تبادل امن و سریع اطلاعات مربوط به کلیه جوانب جرائم مندرج در ماده (۲)؛

ب) همکاری با یکدیگر در انجام بازپرسی‌های مربوط به جرائم مندرج در ماده (۲) در موارد زیر:

(۱) هویت، وضعیت مکانی و فعالیت‌های افرادی که به‌طور معقول در مورد آنان این ظن وجود دارد که در ارتکاب این جرایم دخالت دارند؛

(۲) انتقال وجوه مربوط به ارتکاب جرایم مزبور.

۴- کشورهای عضو می‌توانند از طریق سازمان پلیس جنایی بین‌المللی (اینترپول) با یکدیگر تبادل اطلاعات کنند.

ماده ۱۹

کشور عضوی که متهم مورد ادعا در آنجا تحت پیگرد قرار دارد طبق قانون داخلی یا تشریفات حاکم خود نتیجه نهائی مراحل بازپرسی را به دبیرکل سازمان ملل متحد اطلاع خواهد داد که وی نیز مراتب را به کشورهای عضو منتقل خواهد کرد.

ماده ۲۰

دفتر هیئت دولت

کشورهای عضو تعهدات خود به موجب این کنوانسیون را به گونه‌ای انجام خواهند داد که مطابق با اصول برابری حق حاکمیت و تمامیت ارضی کشورها و عدم دخالت در امور داخلی سایر کشورها باشد.

ماده ۲۱

هیچیک از مفاد این کنوانسیون بر سایر حقوق، تعهدات و مسئولیت‌های کشورها و افراد به موجب حقوق بین‌الملل به ویژه اهداف منشور سازمان ملل متحد، حقوق بین‌الملل بشر دوستانه و سایر کنوانسیونها مربوط تاثیر نخواهد گذارد.

ماده ۲۲

هیچیک از مفاد این کنوانسیون، به کشور عضو این حق را نمی‌دهد که در قلمرو کشور عضو دیگر اعمال صلاحیت نماید یا وظایفی را انجام دهد که به طور انحصاری برای مراجع آن کشور عضو به موجب قانون داخلی آن در نظر گرفته شده است.

ماده ۲۳

- ۱- پیوست می‌تواند با افزودن پیمانتهائی که شرایط زیر را داشته باشد، اصلاح گردد:
 - الف) برای شرکت کلیه کشورها مفتوح باشند؛
 - ب) لازم‌الاجرا گردیده باشند؛
 - پ) حداقل (۲۲) کشور عضو این کنوانسیون، آنها را تنفیذ، پذیرش یا تصویب نموده یا به آنها ملحق شده باشند.
- ۲- پس از لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، هر کشور عضو می‌تواند چنین اصلاحیه‌ای را پیشنهاد کند. هرگونه پیشنهاد برای اصلاح به صورت کتبی به امین اسناد تسلیم خواهد شد. امین اسناد پیشنهادهایی را که مطابق الزامات مندرج در بند (۱) می‌باشد، به اطلاع کلیه کشورهای عضو خواهد رساند و نظرات آنها را درباره این که آیا اصلاحیه پیشنهادی باید پذیرفته شود یا خیر، جویا خواهد شد.
- ۳- اصلاحیه پیشنهادی تصویب شده، تلقی خواهد گردید، مگر این که یک سوم کشورهای عضو با ارائه اطلاعیه کتبی، حداکثر ۱۸۰ روز پس از توزیع آن، مخالفت خود را نسبت به آن اعلام دارند.
- ۴- اصلاحیه مصوب پیوست، سی روز پس از تودیع بیست و دومین سند تنفیذ، پذیرش یا تصویب اصلاحیه مزبور، برای تمامی کشورهای عضوی که چنین سندی را تودیع کرده‌اند، لازم‌الاجرا خواهد شد. اصلاحیه، برای هر کشور عضوی که آن را پس از تودیع بیست و دومین سند، تنفیذ، پذیرش یا تصویب می‌کند، سی روز پس از تودیع سند تنفیذ، پذیرش یا تصویب کشور عضو مزبور لازم‌الاجرا خواهد شد.

ماده ۲۴

- ۱- هرگونه اختلاف ناشی از تفسیر یا اجرای این کنوانسیون بین دو یا چند کشور عضو که از طریق گفتگو در ظرف مدت زمان معقول حل و فصل نگردد، بنابه درخواست یکی از آنها به داوری ارجاع خواهد شد. هرگاه ظرف (۶) ماه از تاریخ درخواست ارجاع به داوری، طرفها نتوانند در خصوص سازماندهی داوری با یکدیگر موافقت نمایند، هر یک از طرفهای مزبور میتواند اختلاف را از طریق ارائه درخواست، به دیوان بین‌المللی دادگستری مطابق با اساسنامه آن ارجاع نماید.
- ۲- هر کشور می‌تواند به هنگام امضاء، تنفیذ، پذیرش یا تصویب این کنوانسیون یا الحاق به آن اعلام دارد که خود را ملزم به رعایت بند (۱) نمی‌داند. سایر کشورهای عضو ملزم به رعایت بند (۱) در قبال هر کشور عضوی که چنین حق شرطی را در نظر گرفته است، نخواهند بود.

دفتر هیئت دولت

۳- هر کشوری که طبق بند (۲) حق شرطی را در نظر گرفته است، می‌تواند در هر زمانی از حق شرط مزبور با ارائه اطلاعاتی به دبیرکل سازمان ملل متحد صرفنظر کند.

ماده ۲۵

- ۱- این کنوانسیون برای امضاء کلیه کشورها از تاریخ ۱۰ ژانویه ۲۰۰۰ تا ۳۱ دسامبر ۲۰۰۱ (۱۳۷۸/۱۰/۲۰) تا ۱۰/۱۰/۱۳۸۰) در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک مفتوح خواهد بود.
- ۲- این کنوانسیون منوط به تنفیذ، پذیرش یا تصویب است. اسناد تنفیذ، پذیرش یا تصویب نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد.
- ۳- این کنوانسیون برای الحاق برای هر کشوری مفتوح خواهد بود. اسناد الحاق نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد.

ماده ۲۶

- ۱- این کنوانسیون در سی‌امین روز پس از تاریخ تودیع بیست و دومین سند تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق نزد دبیرکل سازمان ملل متحد لازم‌الاجرا خواهد شد.
- ۲- این کنوانسیون برای هر کشوری که پس از تودیع بیست و دومین سند تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق، آن را تنفیذ، پذیرش یا تصویب کند یا به آن ملحق گردد سی روز پس از تودیع سند تنفیذ، پذیرش، تصویب یا الحاق بوسیله آن کشور، لازم‌الاجرا خواهد شد.

ماده ۲۷

- ۱- هر کشور عضو میتواند با ارائه اطلاعاتی کتبی به دبیرکل سازمان ملل متحد از عضویت در این کنوانسیون انصراف دهد.
- ۲- انصراف از عضویت، یکسال پس از تاریخ وصول اطلاعاتی توسط دبیرکل سازمان ملل متحد نافذ خواهد گردید.

ماده ۲۸

نسخ اصلی این کنوانسیون که به زبانهای عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیایی می‌باشد و جملگی دارای اعتبار یکسان هستند، نزد دبیرکل سازمان ملل متحد تودیع خواهد شد که وی نسخ تأیید شده آن را برای کلیه کشورها ارسال خواهد داشت.

در تأیید مراتب فوق امضاءکنندگان زیر که از طرف دولت‌های متبوع خود به‌طور مقتضی برای این امر مجاز شده‌اند، این کنوانسیون را که برای امضاء در مقر سازمان ملل متحد در نیویورک از تاریخ ۱۰ ژانویه ۲۰۰۰ (۱۳۷۸/۱۰/۲۰) مفتوح می‌باشد، امضا نموده‌اند.

دفتر هیئت دولت

پیوست

- ۱) «کنوانسیون جلوگیری از تصرف غیرقانونی هواپیما» امضا شده در لاهه به تاریخ ۱۶ دسامبر ۱۹۷۰ (۱۳۴۹/۹/۲۵)
- ۲) «کنوانسیون جلوگیری از اعمال غیرقانونی علیه امنیت هواپیمائی کشوری» امضا شده در مونترال به تاریخ ۲۳ سپتامبر ۱۹۷۱ (۱۳۵۰/۷/۱)
- ۳) «کنوانسیون جلوگیری و مجازات جرائمی که علیه افرادی صورت می‌گیرد که از لحاظ بین‌المللی مورد حمایت قرار دارند از جمله مأمورین سیاسی» مصوب ۱۴ دسامبر ۱۹۷۳ (۱۳۵۲/۹/۲۴) مجمع عمومی سازمان ملل متحد.
- ۴) «کنوانسیون بین‌المللی علیه گروگانگیری» مصوب ۱۷ دسامبر ۱۹۷۹ (۱۳۵۸/۹/۲۴) مجمع عمومی سازمان ملل متحد.
- ۵) «کنوانسیون حمایت فیزیکی از مواد هسته‌ای» امضا شده در وین به تاریخ ۳ مارس ۱۹۸۰ (۱۳۵۸/۱۲/۱۳)
- ۶) «پروتکل جلوگیری از اعمال غیرقانونی خشونت‌آمیز در فرودگاه‌هایی که در خدمت هواپیمایی کشوری بین‌المللی هستند» که مکمل «کنوانسیون جلوگیری از اعمال غیرقانونی علیه امنیت هواپیمایی کشوری» امضا شده در مونترال به تاریخ ۲۴ فوریه ۱۹۸۸ (۱۳۶۶/۳/۵) است.
- ۷) «کنوانسیون جلوگیری از اعمال غیرقانونی علیه امنیت دریانوردی» امضا شده در رم به تاریخ ۱۰ مارس ۱۹۸۸ (۱۳۶۶/۱۲/۱۹).
- ۸) «پروتکل جلوگیری از اعمال غیرقانونی علیه ایمنی سکوهاى ثابت واقع در فلات قاره» امضا شده در رم به تاریخ ۱۰ مارس ۱۹۸۸ (۱۳۶۶/۱۲/۴۰).
- ۹) «کنوانسیون بین‌المللی جلوگیری از بمب‌گذاریه‌های تروریستی» مصوب ۱۵ دسامبر ۱۹۹۷ (۱۳۷۶/۹/۲۴) مجمع عمومی سازمان ملل متحد.

دفتر هیئت دولت